

Arrest

nr. 295 171 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X, op 17 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Nawar (district Isarak, provincie Nangarhar). U woonde samen met uw gezin, uw grootvader langs vaderskant en uw ooms langs vaderskant: N. G. (...) en A. J. (...).

Uw vader had vijf neven, die alle broers waren van elkaar en bij de taliban aangesloten waren: Z. (...), Z. G. (...), M. J. (...), M. A. R. (...) en nog een vijfde broer wiens naam u zich niet herinnert. Ongeveer vijf jaar voor uw vertrek ontstond een probleem tussen uw vader en uw ooms enerzijds, en de neven van uw

vader anderzijds. Uw vaders neven wilden het land van uw vader afnemen, er ontstond een gevecht waarbij de neef wiens naam u zich niet herinnert gedood werd. De vier overgebleven neven van uw vader wilden hierom wraak nemen en het land van uw vader afnemen. Uw vader probeerde zich met hen te verzoenen door een jirga (ouderenraad) voor te stellen, maar zij gingen hier niet op in. Zowel uw vader als uw ooms waren tegen de taliban en voorstanders van het Afghaans nationaal leger. Uw vader zei tegen andere dorpelingen vaak positieve dingen over het Afghaans nationaal leger. Toen de neven van uw vader dit te weten kwamen, kwamen de drie overgebleven neven van uw vader samen met drie andere talibanleden naar jullie huis. Ze bedreigden uw vader en zeiden ze dat hij daarmee moest stoppen. Uw vader ging niet akkoord en bleef positief praten over het Afghaans nationaal leger. De taliban zeiden tegen uw vader dat als er in de toekomst iets zou gebeuren met talibanleden, uw vader automatisch de schuld zou kregen. Tien tot vijftien dagen later viel de Afghaanse nationale overheid een taliban-kamp aan in Sargardan Chawk. Daarbij kwam één van de vier neven van uw vader om het leven kwam. Zijn naam was M. A. R. (...). De drie overgebleven broers gaven uw familie de schuld van zijn dood. Ze stapten naar de taliban en logen tegen hen dat alle informatie voor de aanval aan de overheid verstrekt werd door uw vader en uw ooms. Nog eens twee weken later, een maand nadat de taliban jullie thuis waren komen waarschuwen, werden uw vader en zijn broers door uw vaders neven en andere talibanleden in een hinderlaag opgewacht en beschoten. Daarbij werd uw oom A. J. (...) gedood. Uw vader en uw oom N. G. (...) konden ontsnappen door te doen alsof ze dood waren. Toen ze thuis kwamen wilden uw vader en zijn broer zo snel mogelijk ontsnappen. Ze namen uw oudere broer M. A. (...) met zich mee en verlieten Afghanistan. Na de begrafenis van uw oom A. J. (...) kwamen de taliban te weten dat uw vader en uw oom N. G. (...) de aanslag overleefd hadden. Ze kwamen met zes naar uw huis, waren erg kwaad en vroegen aan uw grootvader waar zijn zoons waren. Ze dreigden ermee om alle mannen in de familie, inclusief de jonge kinderen zoals uzelf, te doden als ze uw vader en uw oom N. G. (...) niet zouden vinden. Bovendien dreigden ze er ook mee om u mee te nemen en in hun team op te nemen als u later zou opgroeien. In de twee, drie weken die volgden op de begrafenis kwamen de taliban vier of vijf keer langs bij u thuis. Toen uw oom langs moederskant dit te weten kwam, overtuigde hij uw grootvader ervan dat u niet langer in Afghanistan kon blijven. U bleef vervolgens gedurende drie maanden bij uw oom langs moederskant en verliet daarna met een smokkelaar het land. U vertrok uit Afghanistan begin april 2021. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 1 december 2021 internationale bescherming aanvraagde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen meenemen en doden. U vreest daarnaast ook de persoonlijke vijandschap met de neven van uw vader. Na uw aankomst in België kwam u te weten dat uw oudere broer M. A. (...) intussen in Londen verblijft en daar internationale bescherming gekregen heeft. Hij vertelde u dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan samen met uw vader en uw oom N. G. (...) naar Turkije reisde en hen daar kwijt geraakte. Noch uzelf, noch uw broer heeft sindsdien nog contact gehad met uw vader of met uw oom N. G. (...). U heeft ook geen contact met uw overige familieleden in Afghanistan. Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u uw taskara neer (Afghaans identiteitsdocument), alsook een kaart van UZ Antwerpen waaruit blijkt dat u lijdt aan de bloedstollingsziekte Von Willebrandt. Op 23 maart 2023 maakte u volgende opmerkingen over aan het Commissariaat-generaal: u stelde dat de spelling van de naam van uw moeder L. Z. (...) is en niet L. Z'. (...), dat uw vader het veld bewerkte met twee stieren die ploegden en dat het veld aan het einde van de dag nog niet afgewerkt was, dat uw vader graan kweekte en geen gras, dat qari T. (...) en qari N. (...) geen broers waren maar qari A. (...) en M. L. M. (...) wel; dat de malek van uw dorp M. N. M. (...) heette en niet M. N. (...). U stelde verder ook dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet wist of uw neven kinderen of een vrouw hadden omdat u hen nooit ging bezoeken en hun kinderen of hun vrouw dus nooit ontmoette. U voegde hier aan toe dat u uw neven zelf wel ontmoet heeft maar hun vrouwen en kinderen niet, omdat de kinderen over het algemeen meestal thuis bleven. Verder stelde u ook dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud geen contact had met uw oom en dat het ook voor uw aangetrouwde oom A. R. J. (...) in Antwerpen moeilijk was om hem te bereiken. Uw taskara kwam pas twee dagen voor het persoonlijk onderhoud toe. U heeft intussen het telefoonnummer van uw oom gekregen en heeft sinds het persoonlijk onderhoud enkele keren geprobeerd om hem te bellen, maar kreeg geen verbinding. Daarnaast stelde u ook dat u er niet bij was toen de neven van uw vader tegen uw vader zeiden dat hij moest stoppen met reclame voor het leger te maken, maar dat u zich wel in het huis bevond. U stelde dat de taliban uw vader en uw oom opwachtten toen hij van de bazaar terugkeerde en in Sara Kala aankwam, niet toen hij vanuit Sara Kala terugkeerde. U preciseerde dat u de auto zelf nooit gezien heeft en dat u zich hiervoor louter baseert op wat uw vader u bij thuiskomst vertelde. U stelde dat u toen u zei dat de mannen van het dorp er niet meer waren toen het lijk van uw andere oom thuisgebracht werd, bedoelde dat uw oom, vader en broer er niet meer waren. U zei dat de taliban heel slecht praatten over uw vader en niet tegen uw vader. U preciseerde dat u het nummer van uw oom langs moederskant kwijtraakte doordat u uw gsm en simkaart verloren bent onderweg. U legde uit dat de echtgenoot van uw paternale tante, A. R. J. (...), contact legde met uw maternale oom W. (...) in Afghanistan, die vervolgens de taskara ging ophalen. Het was dus niet A. R.

(...) die zelf de taskara in Afghanistan ging halen. Slechts na veel moeite slaagde A. R. (...) erin om contact te maken en de taskara te laten opsturen. U preciseerde dat u, toen u zei dat uw oom niet kon betalen om zowel uzelf als uw jongere broer het land te laten ontluchten, sprak over de periode waarin u vertrok. Toen was uw jongere broer door zijn leeftijd nog veilig. De recentere situatie van uw jongere broer kent u niet doordat u geen contact had. Uw voogd merkte verder nog op dat hij er niet bij was toen u uw verzoek om internationale bescherming registreerde en dat hij dus niet weet wat u daar verklaarde, maar dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud baseerde op wat in de meldingsfiche werd genoteerd. Na afloop van het persoonlijk onderhoud legde u tegen uw voogd uit dat er bij uw vader expliciet werd gevraagd waar deze zich bevond en dat u daarop had gezegd dat uw vader verdwenen was. U verduidelijkte dat er niet individueel per broer en per zus werd gevraagd waar ze zich bevonden en dat de locatie voor het hele gezin samen werd bevraagd, wat verklaart waarom u in de meldingsfiche vermeldde dat uw broer M. A. (...) zich nog steeds in Afghanistan bevond.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U stelt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat uw vader in een conflict verwickeld is met zijn neven, die zich verzekerd weten van de steun van de taliban. Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet stroken met wat u verklaarde toen u uw verzoek om internationale bescherming voor het eerst registreerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen u uw verzoek registreerde zei u immers dat uw oudste broer M. A. (...) nog steeds in Afghanistan verbleef, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat M. A. (...) zo'n drie maanden voor u het land verlaten had (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, d.d. 1 december 2021, sectie 'Familie' en Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 3 maart 2023, p. 3). De vaststelling dat u zichzelf tegensprak wat de verblijfplaats van uw oudste broer betreft, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Volgens uw verklaringen was het net omwille van de door u aangehaalde problemen met de neven van uw vader dat uw broer samen met uw vader en oom drie maanden voor uw eigen vertrek Afghanistan ontluchtte (NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat u toen u uw verzoek om internationale bescherming registreerde nieuw was in het land en dat u dat zei zonder verantwoordelijkheid, simpelweg omdat u iets wilde laten registreren, aangezien u van andere mensen gehoord had dat het niet belangrijk was wat u daar vertelde, is niet van die aard dat zij bovenstaande bedenkingen in een ander daglicht kan plaatsen (NPO, p. 21). U verklaarde bij de registratie van uw verzoek immers wel dat uw vader al een jaar vermist was, zoals uw voogd ook opmerkte tijdens het persoonlijk onderhoud (cf. Fiche NBMV en NPO, p. 21). Er kan dan ook niet begrepen worden waarom u, indien uw broer werkelijk samen met uw vader uit Afghanistan vertrok drie maanden voor uzelf het land verliet, dit feit onvermeld zou laten wanneer u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming naar de verblijfplaats van uw broer werd gevraagd. Uw incoherente verklaringen op dit punt doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De uitleg die u na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het commissariaat-generaal, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen teniet kunnen doen. U stelde in deze dat er niet individueel per broer en per zus werd gevraagd waar ze zich bevonden en dat de locatie voor het hele gezin samen werd bevraagd, wat verklaart waarom u in de meldingsfiche vermeldde dat uw broer M. A.

(...) zich nog steeds in Afghanistan bevond (cf. administratief dossier). Enkel daar waar het uw vader betrof werd expliciet gevraagd waar deze zich bevond, waarop u antwoordde dat uw vader verdwenen was (cf. administratief dossier). Deze post-hoc verklaring kan echter niet gevolgd worden (cf. supra). Nog daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat de verblijfplaats van uw vader wel afzonderlijk bevraagd zou worden maar die van uw overige gezinsleden niet, strookt uw verklaring ook niet met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde. Toen weet u het feit dat u bij de registratie van uw verzoek gezegd had dat uw broer nog in Afghanistan was immers louter aan het feit dat u niet wist dat die verklaringen van belang waren (cf. supra).

Hierbij aansluitend is het ook bevreemdend dat u geen enkel document voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat uw broer M. A. (...) in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming zou gekregen hebben en dit ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 19). Hierdoor maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om uw versie van de feiten in verband met het vertrek van uw broer uit Afghanistan te controleren. Uw nalaten ter zake is op zijn minst merkwaardig te noemen en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over de problemen tussen uw vader en diens neven in Afghanistan. Zo is het bijzonder frappant dat u amper iets over deze neven kon vertellen. Zo kon u niet vertellen wat de naam was van de eerste neef die gedood werd, en omwille van wiens dood de vijandschap tussen uw vader en de vier overblijvende neven achteraf ontstond (NPO, p. 10). Evenmin kon u zeggen of de vier overgebleven neven getrouwd waren dan wel kinderen hadden (NPO, p. 6). U wist ook niet of ze behalve hun activiteiten bij de taliban nog andere werkzaamheden hadden in het dorp (NPO, p. 6). Uw gebrekkige kennis over de personen die u dermate vreest dat u omwille van hen uw land bent ontvlucht, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder onderuit. Uw tegenwerping dat u hen nooit thuis ging bezoeken en hen nooit ontmoette, volstaat niet om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 6). Ook de verduidelijking die u na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, en waarin u stelde dat u niet wist of de neven van uw vader kinderen of een vrouw hadden omdat u hen nooit thuis ging bezoeken en hun kinderen of hun vrouw dus nooit ontmoette, kan hier niets aan veranderen. Dat u hun vrouwen en kinderen niet kende omdat de kinderen over het algemeen meestal thuis bleven, neemt niet weg dat het bijzonder bevreemdend is dat u niet eens kan zeggen of ze überhaupt bestaan. Ondanks uw jonge leeftijd kan, gezien de impact die de neven van uw vader hadden op uw levensloop en de cruciale rol die zij spelen in uw vrees, van u een meer diepgaande kennis over bovenstaande zaken verwacht worden.

Daarnaast legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de concrete aanleiding die ervoor zorgde dat het conflict tussen uw vader en zijn vier overgebleven neven escaleerde. U stelde in dit verband dat uw vader, mede doordat hij zijn neven langzaam was gaan haten en doordat zijn neven aangesloten waren bij de taliban, een haat tegenover hen ontwikkelde, wat erin resulteerde dat hij in het dorp reclame begon te maken voor het leger en de nationale Afghaanse overheid.

Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Tarleting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. U had immers geen familieleden die voor de overheid werkten (NPO, p. 5).

Uw vader heeft nooit voor het leger of de overheid gewerkt, hij was alleen fan van hen (NPO, p. 9). Het loutere feit dat uw vader fan was van de voormalige Afghaanse overheid, volstaat op zich niet om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U stelde in dit verband dat uw vaders neven wraak willen nemen op uw vader omwille van de dood van hun broers (NPO, p. 8). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. U legde in dit verband immers herhaaldelijk bevreemdende en weinig aannemelijke verklaringen af.

Zo is het bijzonder merkwaardig dat u, hiernaar gevraagd, niet kon verklaren waarom uw vader in tegenstelling tot de andere dorpelingen geen angst voor de taliban had en openlijk zijn voorkeur voor het Afghaanse leger verkondigde aan iedereen die het wilde horen in het dorp (NPO, p. 10). Indien uw vader werkelijk dergelijke risico's nam, zou op zijn minst kunnen verwacht worden dat u zou kunnen uitleggen wat zijn drijfveer daartoe was. Ook het gedrag van uw vader nadat hij een eerste keer door zijn neven en de taliban bedreigd werd, komt weinig geloofwaardig over. U stelde in dit verband dat uw vader zijn activiteiten na die eerste bedreiging door de taliban niet stopzette maar wel verminderde. In plaats van elke dag praatte hij nu slechts één keer per week of één keer per twee weken positief over het leger tegen

de andere dorpelingen (NPO, p. 12). Er kan echter niet begrepen worden waarom uw vader, indien hij werkelijk vreesde om door zijn gedrag in de problemen te komen, zijn activiteiten niet volledig stopzette. Uw stelling dat uw vader de bedreigingen niet ernstig nam omdat hij dacht dat de taliban en zijn neven enkel naar hem toe waren gekomen om hem bang te maken, zodat hij zou stoppen met zijn pro-overheid campagne, volstaat niet om hier een ander licht op te werpen (NPO, p. 13). Volgens uw verklaringen was uw vader immers reeds jarenlang in een vijandschap met zijn neven verwickeld omwille van een stuk grond, en was hij omwille van die vijandschap zijn neven langzaam beginnen te haten (cf. supra). In het licht van deze jarenlange vijandschap, waarbij in het verleden bovendien al doden gevallen waren, is het dan ook weinig aannemelijk dat uw vader deze bedreigingen, bij hem thuis geuit door de taliban en door de neven die hem naar het leven stonden, vergezeld van meerdere talibanleden, zo lichthartig zou opnemen. Uw bevreemdende en weinig plausibele verklaringen over het gedrag van uw vader nadat hij door de taliban bedreigd werd, haalt de geloofwaardigheid ervan nog verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan de problemen van uw vader met de taliban en zijn neven geen geloof gehecht kan worden. Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die voorstander was van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat dit het geval was, noch dat hij zélf te maken kreeg met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook weinig overtuigende verklaringen aflegde wat betreft uw eigen problemen nadat uw vader, broer en oom langs vaderskant het land verlaten hadden.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat de taliban tot vijf keer toe bij jullie thuis zouden langskomen om uw vader te zoeken, zonder ooit tot actie over te gaan (NPO, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat de taliban, indien zij werkelijk op zoek zouden zijn naar uw vader, hun bedoeling om hem te doden zo expliciet aan jullie zouden meedelen. Op die manier verkleinen zij immers drastisch de kans dat uw vader daadwerkelijk naar huis zou terugkeren.

Daarnaast is het ook merkwaardig dat uw oom langs moederskant en uw grootvader pas na het vijfde bezoek van de taliban besloten om u elders te laten onderduiken. Uw tegenwerping dat de bedreiging van de taliban slechts op de toekomst sloeg, en dat u onderdook op aansturen van uw oom langs moederskant, die voordien niet van de bezoeken van de taliban op de hoogte was, doet hieraan geen afbreuk (NPO, p. 17).

Daarnaast is het ook bijzonder bevreemdend dat u niet kon zeggen of de taliban, in de drie maanden waarin u ondergedoken leefde bij uw oom langs moederskant, nog terugkeerden om u te zoeken in uw ouderlijk huis (NPO, p. 17). Door bij uw oom onder te duiken, ontvluchtte u immers de facto de taliban, wat het risico inhield dat zij hierdoor wraak zouden nemen op uw grootvader of andere mannelijke familieleden. Hiernaar gevraagd, bleek u echter niet op de hoogte te zijn van wat er in die drie maanden nog was gebeurd. U stelde dat uw oom toen hij uw moeder (zijn zus) tijdens die drie maanden bezocht geen taliban in het huis had gezien. Of de taliban voor of na de bezoeken van uw oom aan het huis van uw moeder bij haar thuis waren langsgesproken, had u niet aan uw oom gevraagd (NPO, p. 18). Uw frappante desinteresse voor het lot van uw eigen familie doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw tegenwerping dat u nog heel jong was en dat het niet in de cultuur van uw familie zit om veel informatie te geven, doet daaraan geen afbreuk (NPO, p. 18).

Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u ook over wat er na uw vertrek uit Afghanistan gebeurde, bitter weinig wist te vertellen (NPO, p. 18). Zo kon u niet zeggen of de taliban nog waren langsgesproken en wist u niet of uw vaders neven, nu de taliban de macht overgenomen hebben in Afghanistan, het land van uw vader hebben ingepikt (NPO, p. 18). U stelde in dit verband dat u geen contact heeft met het thuisfront en dat u dus niet kon vragen wat er gebeurde (NPO, p. 18). Deze verklaring kan echter maar moeilijk overtuigen. U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS incoherente verklaringen af om uw onwetendheid over het lot van uw familie te verklaren. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde u dat de enige reden waarom u geen contact heeft met uw oom langs moederskant die nog steeds in Afghanistan verblijft, is omdat de netwerkverbinding in uw streek erg zwak is, waardoor het moeilijk is om contact te leggen (NPO, p. 7). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud daarentegen, stelde u plots dat u geen contact heeft omdat u het nummer van uw oom kwijtraakte voor u in België aankwam, toen u de grens probeerde over te steken (NPO, p. 18). Er kan niet begrepen worden hoe u verbindingsproblemen kan hebben wanneer u uw oom probeerde te bereiken, als u zijn nummer al kwijt was voor u in België aankwam.

De opmerking die u na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, en waarin u verduidelijkte dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud geen contact had met uw oom W. (...), dat het ook voor uw aangetrouwde oom A. R. J. (...) in Antwerpen moeilijk was om uw oom W. (...) te bereiken, dat uw taskara pas twee dagen voor het persoonlijk onderhoud toekwam, dat u intussen het telefoonnummer van uw oom W. (...) gekregen heeft en dat u sinds het persoonlijk onderhoud enkele keren zonder succes geprobeerd heeft om hem te bellen, doet hieraan geen afbreuk. Deze post-hoc verklaring biedt immers geen bevredigende uitleg voor de hierboven vastgestelde

incoherentie tussen uw verklaringen aan het begin en op het einde van het persoonlijk onderhoud (cf. supra). Indien u tijdens het persoonlijk onderhoud niet over het telefoonnummer van uw oom beschikte, is het op zijn minst merkwaardig dat u, wanneer gevraagd waarom u geen contact met hem had, verbingsproblemen aanhaalde. Bovendien biedt uw post-hoc verklaring na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen uitleg voor de bevreemdende vaststelling dat uw oom A. R. (...) klaarblijkelijk contact had met uw oom W. (...), en dus over diens telefoonnummer beschikte zonder dat u zelf over dat telefoonnummer beschikte.

De vaststelling dat u bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen aflegt om te verklaren waarom u uw oom langs moederskant in Afghanistan niet langer kan bereiken, doet twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen op dit punt. Dit geldt des te meer aangezien u ook weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop uw taskara door uw oom langs moederskant vanuit Afghanistan naar België verstuurd werd. U stelde in dit verband dat de echtgenoot van uw tante langs vaderskant, die in België woont, contact had met uw oom W. (...) langs moederskant, waarna W. (...) naar uw ouderlijk huis ging om uw taskara op te halen (NPO, p. 7). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw oom W. (...), ondanks het feit dat hij naar uw ouderlijk huis ging om uw taskara op te halen, verder geen nieuws aan A. R. (...) overmaakte over de situatie van uw familie op het thuisfront. Behalve het feit dat iedereen OK was kreeg u geen enkele boodschap van uw familieleden mee (NPO, p. 7). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw oom, wanneer hij er in slaagt om na zo'n lange tijd contact te leggen, meer gedetailleerde informatie zou meegeven.

De opmerking die u na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, en waarin u verduidelijkte dat de echtgenoot van uw paternale tante, A. R. J. (...), contact legde met uw maternale oom W. (...) in Afghanistan, die vervolgens de taskara ging ophalen, en dat het dus niet A. R. (...) was die zelf de taskara in Afghanistan ging halen, is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Dat A. R. (...) er slechts na veel moeite in slaagde om contact te maken en de taskara te laten opsturen, neemt niet weg dat het bijzonder merkwaardig is dat uw oom W. (...) daarbij behalve de taskara en het feit dat iedereen OK was, geen verdere informatie over het wedervaren van uw familie wist over te maken aan uw aange trouwde oom A. R. (...).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot het vermoeden dat u geen volledig zicht geeft op het contact dat u met het thuisfront in Afghanistan onderhoudt. Hierdoor dient ook getwijfeld te worden aan uw stelling dat u niet weet of uw familie na uw vertrek nog problemen met de taliban heeft gekend (cf. supra). U maakt het op die manier voor het CGVS onmogelijk om uw nood aan internationale bescherming op een correcte manier in te schatten.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw jongere broer ondertussen de leeftijd van 15 jaar heeft en dus ouder is dan uzelf was toen u Afghanistan ontvluchtte (NPO, p. 19). De door u aangehaalde problemen zijn namelijk ook op uw broer van toepassing - de taliban dreigden er immers mee om alle mannelijke leden van uw familie te doden zodra ze oud genoeg waren (NPO, p. 9). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u zich bij uw familie zou geïnformeerd hebben of uw jongere broer sinds de machtsovername problemen gekend heeft met de taliban of met de neven van uw vader.

Dat u sinds uw vertrek niet meer moeite heeft gedaan informatie te verkrijgen betreffende de evolutie van uw problemen en de problemen van uw achtergebleven familieleden in Afghanistan, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Daar waar u aanhaalde dat u lijdt aan de bloedstollingsziekte Von Willebrandt, waardoor u het risico loopt dat het bloeden niet stopt wanneer u een wonde heeft en waarvoor u specifieke medicatie dient te krijgen die in Afghanistan mogelijks niet voorhanden is (NPO, p. 20), dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt ook uit de dat u in Afghanistan dagelijks naar school ging tot op het moment van uw vertrek (NPO, p. 4). Daarnaast verblijven uw moeder en uw oom langs moederskant nog steeds in Afghanistan en legde u weinig coherente verklaringen af over de redenen waarom u geen contact met uw familie onderhoudt, waardoor vermoed wordt dat u wel degelijk nog steeds in contact staat met hen (cf. supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet in een ander daglicht plaatsen. Aan uw Afghaanse identiteit en nationaliteit wordt hier immers niet getwijfeld. Uw medische problemen werden hierboven al besproken.

De opmerkingen die u op 23 maart 2023 via uw voogd overmaakte aan het Commissariaat-generaal kunnen hieraan niets veranderen. De spelling van de namen van de betrokken personen is voor deze beslissing niet relevant. Hetzelfde geldt voor de exacte grootte van het veld van uw vader en voor het feit dat uw vader graan kweekte en geen gras. Dat qari T. (...) en qari N. (...) geen broers waren maar qari A. (...) en M. L. M. (...) wel is voor deze beslissing evenmin relevant. Dat u de kinderen van de neven van uw vader niet kende omdat zij altijd thuis bleven werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor uw opmerkingen in verband met de communicatie tussen uw aangetrouwde oom A. R. J. (...) en uw oom W. (...) in Afghanistan. Dat u er niet bij was toen de neven van uw vader tegen uw vader zeiden dat hij moest stoppen met reclame voor het leger te maken, maar dat u zich wel in het huis bevond, heeft geen invloed op bovenstaande beslissing. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat de taliban uw vader en uw oom

opwachtten toen hij van de bazaar terugkeerde en in Sara Kala aankwam en voor uw stelling dat u de auto zelf nooit gezien heeft en dat u zich hiervoor louter baseerde op wat uw vader u bij thuiskomst vertelde. Dat u toen u zei dat de mannen van het dorp er niet meer waren toen het lijk van uw andere oom thuisgebracht werd, bedoelde dat uw oom, vader en broer er niet meer waren, heeft op bovenstaande beslissing evenmin invloed. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat de taliban heel slecht praatte over uw vader en niet tegen uw vader. Dat u het nummer van uw oom langs moederskant kwijtraakte doordat u uw gsm en simkaart verloren bent onderweg, volstaat niet om de hierboven aangehaalde incoherenties in verband met uw verklaringen over uw contact met het thuisfront te verklaren. Dat uw oom W. (...) uw taskara ging halen bij uw moeder werd hierboven al besproken. Dat u, toen u zei dat uw oom het niet kon betalen om zowel uzelf als uw jongere broer het land te laten ontvluchten, sprak over de periode waarin u vertrok en dat uw jongere broer in die periode door zijn leeftijd nog veilig was, wordt in deze beslissing op zich niet betwist. Dat uw voogd er niet bij was toen u uw verzoek om internationale bescherming registreerde en dat hij dus niet weet wat u daar verklaarde, maar dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud baseerde op wat in de meldingsfiche werd genoteerd, wordt evenmin betwist. Uw opmerking dat u bij de registratie van uw verzoek de verblijfplaats van al uw gezinsleden behalve uw vader tegelijk bevroegd werd, werd hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48 t.e.m. 48/6" en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur", meer bepaald "het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Vooreerst duidt de Raad erop zich ervan bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt aan te voeren, er thans wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift waarbij zij onder meer wijst op een kritisch verslag van Nansen (zie bijlage 3 van het verzoekschrift), doet hierover niet anders denken.

2.2.7. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten wegens een conflict tussen haar vader en diens neven die bij de taliban aangesloten waren. Bij terugkeer vreest zij de persoonlijke vijandschap met deze neven en dat de taliban haar bij terugkeer zullen meenemen en doden (notities CGVS, p. 8-9).

2.2.8. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas en de door haar beweerde problemen met de taliban. Meer bepaald wordt erop gewezen dat:

- (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats van haar oudste broer M. A.;
- (ii) zij geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat haar broer M. A. in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming zou gekregen hebben;
- (iii) zij weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen tussen haar vader en diens neven in Afghanistan, nu zij (a) amper iets over deze neven kan vertellen, (b) zij niet verklaart waarom haar vader in tegenstelling tot de andere dorpelingen geen angst voor de taliban had en openlijk zijn voorkeur voor het Afghaanse leger verkondigde aan iedereen die het wilde horen in het dorp, en (c) zij ook bevreesdende en weinig plausibele verklaringen aflegt over het gedrag van haar vader nadat hij door de taliban bedreigd werd;
- (iv) zij ook over haar eigen problemen nadat haar vader, broer en oom langs vaderskant het land verlaten hadden niet kan overtuigen, nu het niet plausibel is dat (a) de taliban tot vijf keer toe bij hun thuis zouden langsgekomen zijn om haar vader te zoeken, zonder ooit tot actie over te gaan, (b) zij niet weet of de

taliban, in die drie maanden waarin zij ondergedoken leefde bij haar oom langs moederskant, nog terugkeerden om haar te zoeken in haar ouderlijk huis, (c) zij ook over wat er na haar vertrek uit Afghanistan nog gebeurde bitter weinig kan vertellen, en (d) zij ook nagelaten heeft om zich bij haar familie te informeren of haar jongere broer sinds de machtsvername problemen gekend heeft met de taliban of met de neven van haar vader; en,
(v) zij incoherente verklaringen aflegt omtrent haar beweerde moeilijkheden om contacten te leggen met haar familie in Afghanistan.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst slaagt zij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen over de verblijfplaats van haar oudste broer M. A. te ontcrachten. Zij komt niet verder dan het louter herhalen van haar eerder gemaakte opmerking dat bij het invullen van de fiche op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de verblijfplaats van haar ouders afzonderlijk gevraagd werd maar de verblijfplaats van de rest van het gezin samen werd bevraagd en niet individueel per familielid, hetgeen geenszins soelaas biedt. Immers wordt omtrent deze opmerking in de bestreden beslissing reeds terecht gemotiveerd dat, nog daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat de verblijfplaats van haar vader wel afzonderlijk bevraagd zou worden maar die van haar overige gezinsleden niet, haar verklaring niet strookt met wat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, waar zij namelijk haar verklaring bij de registratie van haar verzoek dat haar broer nog in Afghanistan was louter weet aan het feit dat zij niet wist dat die verklaringen van belang waren. Ook een loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd en het gegeven dat zij niet begeleid werd op het moment van het invullen van de fiche, volstaan niet om te verklaren waarom op de fiche ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld staat dat haar broer M. A. in Afghanistan verbleef, terwijl hij blijkens haar latere verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud zo'n drie maanden voor haar het land verlaten had (notities CGVS, p. 3).

Haar gebrekkige kennis inzake haar neven tracht verzoekende partij voorts te verschonen met de uitleg dat zij zelf geen contact had met deze neven en hen ook nooit ging bezoeken. De Raad wijst er evenwel op dat in het licht van het jarenlange conflict tussen haar vader en diens neven – het conflict zou een vijftal jaar voor haar vertrek uit Afghanistan zijn begonnen – in alle redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij concrete verklaringen zou kunnen afleggen over deze neven. Dat zij zelf geen contact had met hen en hen nooit ging bezoeken, doet hieraan geen enkele afbreuk. Dit geldt des te meer nu zij deze personen dermate vreest dat zij omwille van hen haar land van herkomst is ontvlucht, waardoor van haar enige interesse in deze personen mag worden verwacht. De vaststelling dat zij niet eens kan aangeven of deze neven getrouwd waren dan wel kinderen hadden en evenmin weet of deze neven behalve hun activiteiten bij de taliban nog andere werkzaamheden hadden in het dorp, ondergraft wel degelijk haar beweerde vrees voor deze personen. Tevens is het frappant dat zij de naam niet kent van de eerste neef die gedood werd, en omwille van wiens dood de vijandschap tussen haar vader en de vier overblijvende neven achteraf ontstond.

Verder bevestigt verzoekende partij slechts het door haar vader gestelde gedrag en geeft zij aan niet te weten waarom haar vader openlijk zijn voorkeur voor het Afghaanse leger bleef verkondigen. Zij meent echter dat de verzuurde relatie tussen haar vader en haar neven een mogelijke verklaring vormt voor de reactie van haar vader. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij hiermee geen ander licht werpt op het onaannemelijke karakter van het door haar beweerde gedrag van haar vader en van zijn reactie nadat hij door de taliban bedreigd werd. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete drijfveer gegeven waarom haar vader in tegenstelling tot de andere dorpelingen geen angst had voor de taliban en het risico nam openlijk zijn voorkeur voor het Afghaanse leger te verkondigen aan iedereen die het wilde horen in het dorp, noch biedt zij enige verklaring waarom haar vader de bedreigingen door zijn neven en de taliban zo lichthartig opnam en zijn activiteiten slechts verminderde maar niet volledige stopzette. Zij verwijst weliswaar naar de verzuurde relatie tussen haar vader en zijn neven, doch gelet op de Afghaanse context alsook de jarenlange vijandschap met zijn neven, waarbij in het verleden bovendien al

doden gevallen waren, acht de Raad het geheel niet plausibel dat haar vader zijn neven en de taliban zo openlijk en persistent zou blijven tarten, ook nadat hij door hen bedreigd werd.

Daarnaast duidt verzoekende partij nog op haar culturele achtergrond. Zij stelt dat zij louter deed wat haar werd gevraagd en dat zij daarom niet zelf op zoek ging naar informatie over het lot van haar familieleden. Na haar vertrek uit Afghanistan ondernam zij hiertoe wel pogingen, doch, zoals zij reeds verklaarde, kon zij moeilijk contact leggen met haar familie. Inzake de contacten met haar oom, geeft zij aan dat zij op het moment van haar persoonlijk onderhoud geen contact had met haar oom, maar dat zij ondertussen het telefoonnummer van haar oom kreeg doch hem niet kan bereiken. De Raad oordeelt evenwel dat dit verweer niet van aard is om de onwetendheid in hoofde van verzoekende partij betreffende het lot van haar familie en de problemen die zij eventueel nog zouden hebben gekend met de taliban, zowel tijdens de periode waarin zij ondergedoken leefde bij haar oom langs moederskant als na haar vertrek uit Afghanistan, te vergoelijken. Vooreerst kan verzoekende partij geenszins volstaan met een verwijzing naar haar culturele achtergrond om te verklaren waarom zij haar oom, die haar moeder (zijn zus) nog bezocht tijdens de drie maanden dat zij er ondergedoken was, niet gevraagd had of de taliban er nog waren langsgekomen. Indien zij daadwerkelijk wegens problemen met de taliban diende onder te duiken bij haar oom, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij bij haar oom zou nagaan of de taliban nog waren langsgekomen bij haar ouderlijk huis. Daarnaast benadrukt de Raad nog dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij allerm minst blijkt dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de evolutie van haar problemen en de problemen van haar achtergebleven familieleden in Afghanistan. In het bijzonder wordt gewezen op haar incoherente verklaringen omtrent haar mogelijkheden om contact te hebben met haar familie aldaar, nu zij aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat de enige reden waarom zij geen contact heeft met haar oom langs moederskant die nog steeds in Afghanistan verblijft de erg zwakke netwerkverbinding in haar streek is, terwijl zij later stelt dat zij geen contact heeft met deze oom omdat zij zijn nummer kwijtraakte voor zij in België aankwam. Verwerende partij bemerkt desbetreffend terecht dat niet begrepen kan worden hoe zij verbingsproblemen kan hebben wanneer zij haar oom W. probeerde te bereiken, als zij zijn nummer al kwijt was voor zij in België aankwam. Met het louter herhalen van één versie van haar verklaringen heft verzoekende partij deze vastgestelde incoherentie niet op. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat blijkens de opmerkingen die zij na afloop van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, haar oom A. R. in België wel over het telefoonnummer van haar oom W. beschikte. Dat haar oom wel over diens telefoonnummer beschikte, doch verzoekende partij niet, komt uitermate bevreemdend over. Indien zij daadwerkelijk zijn telefoonnummer verloren was, mag immers worden verwacht dat verzoekende partij het telefoonnummer van haar oom W. zou vragen aan haar oom A. R. Haar passieve houding desbetreffend geeft geenszins blijk van ernstige pogingen om in contact te komen met haar familie in Afghanistan en wijst op een grove desinteresse inzake het lot van haar in Afghanistan achtergebleven familie. Ten slotte biedt verzoekende partij geen enkele uitleg voor het gegeven dat haar oom A. R., wanneer hij na lange tijd er uiteindelijk in geslaagd zou zijn om contact te leggen met haar familie, slechts kon meegeven dat iedereen 'OK' was en niet over meer gedetailleerde informatie beschikte omtrent het wedervaren van haar familie in Afghanistan, noch voor het feit dat zij zich niet informeerde bij haar familie of haar jongere broer sinds de machtsvername problemen gekend heeft met de taliban of met de neven van haar vader. De Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij niet meer moeite heeft gedaan om informatie te verkrijgen betreffende de evolutie van haar problemen en de problemen van haar achtergebleven familieleden in Afghanistan haaks staat op de door haar beweerde vrees voor de taliban.

2.2.9. Wat betreft nog de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat deze stukken niet van aard zijn bovenstaande bevindingen in een ander daglicht te stellen. Inzake de neergelegde taskara dient te worden bemerkt dat haar Afghaanse identiteit en nationaliteit *an sich* niet betwist worden. De kaart van UZ Antwerpen waaruit blijkt dat zij lijdt aan de bloedstollingsziekte Von Willebrandt heeft louter betrekking op deze medische problematiek, doch houdt geen enkel verband met het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Wat betreft deze medische problemen waarmee verzoekende partij kampt, verwijst de Raad naar wat *infra* hierover wordt gesteld (zie punt 2.2.11.).

Inzake de opmerkingen die verzoekende partij op 23 maart 2023 via haar voogd overmaakte aan het Commissariaat-generaal wordt door verwerende partij nog op goede gronden het volgende overwogen: *“De opmerkingen die u op 23 maart 2023 via uw voogd overmaakte aan het Commissariaat-generaal kunnen hieraan niets veranderen. De spelling van de namen van de betrokken personen is voor deze beslissing niet relevant. Hetzelfde geldt voor de exacte grootte van het veld van uw vader en voor het feit*

dat uw vader graan kweekte en geen gras. Dat qari T. (...) en qari N. (...) geen broers waren maar qari A. (...) en M. L. M. (...) wel is voor deze beslissing evenmin relevant. Dat u de kinderen van de neven van uw vader niet kende omdat zij altijd thuis bleven werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor uw opmerkingen in verband met de communicatie tussen uw aangetrouwde oom A. R. J. (...) en uw oom W. (...) in Afghanistan. Dat u er niet bij was toen de neven van uw vader tegen uw vader zeiden dat hij moest stoppen met reclame voor het leger te maken, maar dat u zich wel in het huis bevond, heeft geen invloed op bovenstaande beslissing. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat de taliban uw vader en uw oom opwachtten toen hij van de bazaar terugkeerde en in Sara Kala aankwam en voor uw stelling dat u de auto zelf nooit gezien heeft en dat u zich hiervoor louter baseerde op wat uw vader u bij thuiskomst vertelde. Dat u toen u zei dat de mannen van het dorp er niet meer waren toen het lijk van uw andere oom thuisgebracht werd, bedoelde dat uw oom, vader en broer er niet meer waren, heeft op bovenstaande beslissing evenmin invloed. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat de taliban heel slecht praatten over uw vader en niet tegen uw vader. Dat u het nummer van uw oom langs moederskant kwijtraakte doordat u uw gsm en simkaart verloren bent onderweg, volstaat niet om de hierboven aangehaalde incoherenties in verband met uw verklaringen over uw contact met het thuisfront te verklaren. Dat uw oom W. (...) uw taskara ging halen bij uw moeder werd hierboven al besproken. Dat u, toen u zei dat uw oom het niet kon betalen om zowel uzelf als uw jongere broer het land te laten ontvluchten, sprak over de periode waarin u vertrok en dat uw jongere broer in die periode door zijn leeftijd nog veilig was, wordt in deze beslissing op zich niet betwist. Dat uw voogd er niet bij was toen u uw verzoek om internationale bescherming registreerde en dat hij dus niet weet wat u daar verklaarde, maar dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud baseerde op wat in de meldingsfiche werd genoteerd, wordt evenmin betwist. Uw opmerking dat u bij de registratie van uw verzoek de verblijfplaats van al uw gezinsleden behalve uw vader tegelijk bevroegd werd, werd hierboven al besproken.”

2.2.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.11. Wat betreft verder de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze desbetreffend het volgende motiveert: *“Daar waar u aanhaalde dat u lijdt aan de bloedstollingsziekte Von Willebrandt, waardoor u het risico loopt dat het bloeden niet stopt wanneer u een wonde heeft en waarvoor u specifieke medicatie dient te krijgen die in Afghanistan mogelijks niet voorhanden is (NPO, p. 20), dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”*

2.2.12. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, stellende dat zij verwesterd is wegens haar jarenlange verblijf in Europa, minstens als dusdanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij wijst erop dat zij zich *“een levensstijl eigen gemaakt (heeft) die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan”* en *“door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer (heeft) over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving”*. Ook onderstreept zij dat zij minderjarig is en amper tot geen contact heeft met haar familie in Afghanistan. Ter staving van het door haar aangevoerde risicoprofiel voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift de Nansen-nota *“Nansen note 3-22 - Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”* (bijlage 3 van het verzoekschrift).

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een

gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu stelt de Raad echter vast dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij ongeveer twee jaar geleden (in april 2021) op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen ongeveer iets minder dan twee jaar in België (sinds december 2021) verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Voorts laat zij geheel na de beweerde westerse levensstijl die zij zich naar eigen zeggen eigen maakte op enerlei wijze te concretiseren. De Raad onderstreept hierbij bovendien dat verzoekende partij tot haar veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven en er tot aan haar vertrek naar school ging (notities CGVS, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer twee jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt moslim te zijn (administratief dossier, stuk 5, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 9). Haar bewering amper tot geen contact meer te hebben met haar familie in Afghanistan kan voorts geenszins zonder meer worden aangenomen, gelet op de hierboven gedane vaststelling dat zij geen volledig zicht geeft op het contact dat zij met het thuisfront in Afghanistan onderhoudt.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd en/of als 'ongelovige' zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.13. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij laat geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daar waar verzoekende partij ook hier duidt op haar "*jarenlange verblijf in Europa*", stellende dat zij hierdoor verwesterd is en geenszins vertrouwd is met de heersende gewoonten in Afghanistan, wijst de Raad erop dat wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden omwille van haar profiel als terugkeerder, dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (zie punt 2.2.12. van onderhavig arrest) en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij, die Afghanistan verliet op veertienjarige leeftijd en aldus reeds een zekere maturiteit had, na een verblijf van ongeveer iets minder dan twee jaar in België bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17 Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat

de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT